

കാത്തിരിപ്പ്

Dhanya K
R2

നിരാലംബയായ, അല്ല തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട വർ ഭൂമിയിൽ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുപോലും നിരാലംബ രെപ്പോലെ കഴിയേണ്ടിവന്ന ഒരുപാട് മാതൃ-പിതൃ ഹൃദയങ്ങളുടെ തേങ്ങൽ തൊട്ടറിഞ്ഞ്, മരവിച്ച മനസ്സോടെ ആ വ്യഭസദനത്തിന്റെ പടിയിറങ്ങും നേരമാണ് എന്റെ ശ്രദ്ധ ഏകാകിയായിരിക്കുന്ന ആ അമ്മയിലേക്ക് ചാഞ്ഞത്.

ദുഃഖമല്ലായിരുന്നു ആ അമ്മയുടെ മുഖത്ത്. എന്തോ ഒരു കാത്തിരിപ്പ്. നഷ്ടപ്പെട്ട എന്തൊക്കെയോ തിരിച്ചുകിട്ടും എന്ന പ്രതീക്ഷയുടെ കിരണങ്ങൾ ആ മുഖത്ത് പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ അടുത്തേക്ക് ചെന്നു. തീർത്തും വാർദ്ധക്യം ബാധിച്ച രൂപം. നരച്ച മുടിയും, മെലിഞ്ഞ് ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞ ശരീരവുമായി ഒരു ദുർബ്ബലയായ രൂപം. അവരെന്ന് കണ്ടില്ല. എന്റെ സാന്നിധ്യം അവരറിഞ്ഞതുപോലുമില്ല. മാവിൻകൊമ്പിലേക്ക് കണ്ണും നട്ട് എന്തോ ഗാഢമായ ചിന്തയിലാണ്. ഒരുപക്ഷേ തന്റെ മധുരമായ ഓർമ്മകളെ അയവിറക്കുന്നതു കൊണ്ടാവാം ആ മുഖത്ത് പുഞ്ചിരി വിടർന്നതുകണ്ട് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“അമ്മേ നിങ്ങളെന്താണ് ഓർക്കുന്നത്”?

“ദേ കണ്ടോ, ആ കൊമ്പിൽ എത്ര മാനവ ഴങ്ങളാ! മുവണ്ടനാ, ന്റെ ഉണ്ണിയ്ക്കേറ്റവും ഇഷ്ടമുള്ളതാ. കള്ളൻ, എന്നെ കാണാതെ എത്രണ്ണാ കട്ട് തിന്നെന്നറിയോ. എന്തേലും ഇഷ്ടപ്പെട്ടാൽ വയറു പൊട്ടണവരെ തിന്നും. കൊതിയൻ. ഞങ്ങളെ മാവിലെ മാനവം കിളികൾക്കുപോലും കൊടുത്തിരുന്നില്ല അവൻ”.

ശരീരം ക്ഷീണിച്ചതാണെങ്കിലും തളരാത്ത ആവേശത്തോടെ, പുഞ്ചിരിയോടെ അവർ സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ ആരാണെന്നോ, എവിടെ നിന്നാണെന്നോ അന്വേഷിച്ചില്ല. എനിക്കുനേരെ ഒരു നോട്ടം പോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മാവിലേയ്ക്കുതന്നെ തന്റെ ദൃഷ്ടി ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവർ പിറുപിറുക്കുകയായിരുന്നു.

“ആരാണീ ഉണ്ണീ”.

ഞാൻ തിരക്കി, അവരെന്ന് നോക്കി. ഒന്നു പുഞ്ചിരിച്ചു. എന്നിട്ടു പറഞ്ഞു. “ഉണ്ണി, ന്റെ ഉണ്ണി, ന്റെ മോനാ അവൻ. അച്ഛനിലേക്കിലും പെ

ന്നുപോലെയോ ഞാനവനെ നോക്കിയത്. പാടത്തും പറമ്പിലും ഒക്കെ ഞങ്ങൾ ഓടികളിച്ചു. ഓമനത്തം തുളുമ്പുന്ന ചേലായിരുന്നു ന്റെ ഉണ്ണിയ്ക്ക്. അവന്റെ അരിപ്പല്ലു കാട്ടിയുള്ള ചിരിയാൽ ന്റെ മനസ്സ് നിറയും. എല്ലാ ദുഃഖങ്ങളും ഞാൻ മറക്കും. ഞാൻ കഥ പറഞ്ഞുകൊടുക്കാതെ, ന്റെ താരാട്ട് കേൾക്കാതെ അവനുറങ്ങിപ്പോയിരുന്നു. അവന്റെ കാലിൽ ഒരു മുളക് കൊണ്ടാൽ ചോര പൊടിയുന്നത് ന്റെ നെഞ്ചിലായിരുന്നു. പാടത്ത് പണിക്കു പോവുമ്പോൾ വാശിപിടിച്ച് അവനും വരും. ചേറിലും, ചെളിയിലും കളിച്ച് മേലാകെ വൃത്തികേടാക്കും. ഭയങ്കര കുസൃതിക്കാരനായിരുന്നു. എത്ര കഷ്ടപ്പെട്ടാലും അവനെ വലിയ നിലയിലെത്തിക്കണമെന്ന് ന്റെ വലിയ മോഹമായിരുന്നു. രാപകലില്ലാതെ പാടത്ത് പണിയെടുത്താലേന്താ, വീട്ടുവേല ചെയ്താലേന്താ, ന്റെ മോഹം പോലെ, അവന്റെ അച്ഛന്റെ ആശപോലെ അവൻ വലുതായില്ലേ. നല്ല ജോലി കിട്ടി. നഗരത്തിലേക്ക് താമസം മാറ്റി. കുടുംബമായി. കുഞ്ഞായി. എനിക്ക്

സന്തോഷം മാത്രമേയുള്ളൂ. എന്റെ ഉണ്ണി ഉയരങ്ങളിലെത്തീല്ലേ... എനിക്ക് എത്തിപ്പിടിക്കാൻ പറ്റാത്ത ഉയരങ്ങളിൽ....” നിലാവ് പോലെ ഉദിച്ചു നിന്ന ആ അമ്മയുടെ മുഖം പെട്ടെന്ന് വാടി. എന്നിലെ സംശയങ്ങൾ ഇരട്ടിച്ചു.

“പിന്നെ എങ്ങനെയാ അമ്മ ഇവിടെ”.

കുറച്ചു നേരത്തേക്ക് അവർ നിശബ്ദമായിരുന്നു. കാർമേഘം പോലെ ആ അമ്മയുടെ മുഖം ഇരുണ്ടു. പിന്നെ തന്നെത്തന്നെ സമാധാനിപ്പിക്കാനെന്ന വിധം അവർ തുടർന്നു. “എനിക്കിവിടെ എന്തിന്റെ കുറവാ!! ന്റെ പ്രായത്തിലുള്ള എത്രപേരാ ഇവിടെ കൂടിന്. അതെന്റെ ഉണ്ണിക്കും അറിയാം. അല്ലാതെ അല്ലാതെ, അവനെനെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നുല്ല. അല്ലെങ്കിൽ തന്നെ അവനെങ്ങനാ എന്നെ കൂടി നോക്കാ, അവന്റെ ഭാര്യ, കുഞ്ഞ്. അല്ലാതെ തന്നെ ഉത്തരവാദിത്വത്തോടെ ചെയ്യേണ്ട ഒരുപാട് കാര്യമില്ലേ അവന്, അതിനിടയ്ക്ക് ഈ വൃദ്ധകൂടി. വേണ്ട, ന്റെ മോൻ അങ്ങനെ കഷ്ടപ്പെടാൻ ഞാൻ സമ്മതിക്കില്ല. ഇവിടെ എല്ലാ സൗകര്യവുമുണ്ടാ വുമെന്നറിഞ്ഞായിരിക്കും എന്നെ ഇവിടാക്കിയത്.

അല്ലാതെ അവനെനെ ഇഷ്ടല്ലാഞ്ഞിട്ടൊന്നുമല്ല. എന്റെ മോനല്ലേ, ന്റെ നെഞ്ചിലെ ചുടേറ്റു വളർന്നവനാ. എന്നെ ഒരിക്കലും വെറുക്കില്ല. വരും... അമ്മേ എന്ന് വിളിച്ച്. ന്റെ ഉണ്ണി ഓടിവരും. കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ഉമ്മ തരും. അമ്മ ശല്യം പറഞ്ഞതിന് മാപ്പ് ചോദിക്കും. ഇനി ഒരിക്കലും ഒറ്റയ്ക്കാക്കില്ല എന്ന് പറയും. എന്റെ പൊന്നുമോനല്ലേ. അവനെനോട് എങ്ങനെ തെറ്റുചെയ്യാൻ കഴിയും”? ആ അമ്മയുടെ വാക്കുകൾ ഇടറി. കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു.

മടങ്ങും നേരം എന്റെ മനസ്സ് അസ്വസ്ഥമായിരുന്നു. എന്നിൽ വീണ്ടും സംശയങ്ങൾ നിറഞ്ഞു. ജീവനുതൂല്യം സ്നേഹിച്ച മകൻ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടും തന്റെ മകനെ ഒരുവാക്കുകൊണ്ടുപോലും ആ അമ്മ കുറ്റപ്പെടുത്തിയില്ല. എന്തുകൊണ്ട്? തനിക്കിവിടെ സുഖമാണെന്ന് പറഞ്ഞത് സത്യസന്ധമായിരിക്കോ. ആണെങ്കിൽ ആ കണ്ണുകൾ എന്തിന് നിറഞ്ഞൊഴുകി. അവർ പറഞ്ഞ വാക്കുകളല്ല. ആ കണ്ണീരാണ് സത്യം. ഒരു മകനോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ ത്യാഗത്തിന്റെ സത്യം.